

ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ)

ΕΝΘ ΦΕΥΓΕΙ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

τῆ γραμμῆ τῆς Νίκαιας, τὰ τραίνα πολυτελείας ἀπὸ τῆ Λόντρα καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὀδηγοῦν στὴν Γαλάτεια Ἀκτὴ ὅλους τοὺς χωροπαίικτας τῆς ζωῆς, τοὺς νικητὰς καὶ τοὺς νικημένους, τοὺς ἀνοφελεῖς ἐξοτομμυριόχους, τοὺς τυχοδιώκτας, τοὺς κοσμοπολίτας, τοὺς πλουσίους ἀρρώστους, τοὺς ποιητὰς, τοὺς ἑρσιτάς, πὺν πάνε πρὸς τὸν ἥλιο καὶ τὴ χίμαιρα...

Σ' ἓνα βιγνὸν γαργουρισμένο μὲ σπάνια ἄνθη, Ἐκεῖνος καὶ Ἐκεῖνη ταξιδεύουν πρὸς τὴν Ἀκτὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν δικαίων.

Ἐκεῖνη. (Μιά γυναίκα ἐκτάκτου ὁμορφιάς, πὺν ἡ ἰερὸςτεία ὁμῶς τὴν κρατεῖ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρες στὸ κρεβάτι. Χλωμῆ, μὲ τὸ φῶς τοππέφανο τῶν μαύρων μαλλίων τῆς πὺν εἶναι ἀσχηπασμένα στὸ πρὸςκέφαλο κοιτᾶει ἀπὸ τὸ τζέμι, τὸ θαμπὸ ἀπὸ τὴν παγωνιά, τὴ γοργὴ παρᾶσαι τῶν τοποθεσιῶν).

Ἐκεῖνος. (Κάθεται στὸ πλευρὸ τῆς καὶ κρατεῖ τὸ χέρι τῆς ἀγαπῆμένης, μὲ ἔκρηξη λύπης καὶ ἀνησυχίας. Στὸ βαγόνι, επικρατεῖ ἀέριοςφαιρα χλιαρὰ καὶ ἡ εὐωδία τῶν ῥόδων σμίγει μὲ τὴν ὀσμὴ τοῦ ἰαδοφορμίου.)

Ἐκεῖνος (βλέποντας μιὰ σούφρα στὸ μέτωπο τῆς ἀρρωστης). — Ὑποφέρεῖς ;

Ἐκεῖνη. — Ναι... περισσότερο. Κουράστηκα νὰ μένω στὴν ἴδια θέσι

Ἐκεῖνος. — Μὴ κινεῖσαι.

Ἐκεῖνη. — Ἄλλοιμονο ! ἔξερεις πὺς δὲν μπορῶ... Φώναξε νὰ μὲ βοηθήσουν λίγο. Ὁ ἄνακουρισθὺν ν' ἀλλάξω θέσι.

Ἐκεῖνος. — Οἱ γιατροὶ τὸ ἀνηγόρευσαν !

Ἐκεῖνη. — Ἀ ! οἱ γιατροὶ σου !... Μήπως ἐμπόδιασαν τὴν παραλασία μου. Μήπως κᾶν τὴν ἀνακούφισιν !... Ὅχι !... Αἰσθάνομαι ὅτι θάρρηῃ ἡμέρα πὺν θὰ μείνω ὅλη παρᾶλυτη !

Ἐκεῖνος (μὲ ἄλλοφροσύνη). — Μὴ, ἀγάπη μου !... (Νεῖνει στοὺς δύο ὑπῆρέτας πὺν στέκουν στὴς ἄκρες τοῦ βαγониοῦ. Αὐτοὶ μὲ πολλὰς προφυλάξεις, ἀνασηκῶνουν ἐλφρά τὴν ἀρρωστη καὶ ἀποθέτουν ἐπάνω στὸ σεντόνι, τὸ νεκρωμένο μπράτσο τῆς).

Ἐκεῖνος (ἀφοῦ ἀπεσφύρησαν οἱ ὑπῆρέται). — Εἶσαι καλλίτερα ;

Ἐκεῖνη. — Νομίζω... ναι... Εὐχαριστῶ. Ἀχ ! αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια !

Ἐκεῖνος (περίλυτος). — Νὰ ἤξερες τὴν ἀπελπισία μου πὺν δὲν μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χηῖσμος !... τῆ ζωῆ μου, θάδινα γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ νὰ γείνης καλὰ !... Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ !

Ἐκεῖνη. — Σώπα Πέτρο !...

Ἐκεῖνος. — Ἀ ! μὴ μοῦ πῆς νὰ κάμω θάρρος, τὰ ματάκια σου διαφεύδουν ἐκεῖνο πὺν θὰ ζητήσῃ νὰ εἰπῆ τὸ στόμα σου.

Ἐκεῖνη. — Αὐτὸ τὸ ταξίδι, μοῦ θυμίζει τὸ περισπῶ...

Ἐκεῖνος. — Ναι, ὅπως τὴν ἄρα, ταξιδεύαμε καὶ τότε τὸν Δεκέμβριο...

Ἐκεῖνη. — Καὶ σ' ἓνα βαγόνι ἀνδοστόλιστο. Μὰ τότε ἀκολουθοῦσαμε τρελλοὶ, μιὰ ὄραία περιπέτεια. Γιὰ νὰ μ' ἀποκτήσης, γιὰ νὰ εἶσαι ὅλος δικὸς μου, ἀπῆρες τὴ γυναίκα σου, τὸ γυῖο σου...

Ἐκεῖνος. — Μπᾶ ! Τοὺς ἄρησι μέρος ἀπὸ τὰ ἐκατομμύρια μου !...

Ἐκεῖνη. —... Ἐλευθεροὶ ἀπὸ προλήψεις, τρέχαμε στὸ ἄγνωστο πὺν ἦταν γιὰ μένα ἓνα χρυσὸ ὄνειρο ἑρωτικὸ !... Τὴ ζωῆ εὐτυχίας μου εἶχες δημιουργήσει σὲ κείνο τὸν ἡλιόλουστο τόπο !... Δὲν πιστεύω νὰ ὑπῆρξε ποτε γυναίκα πὺν εὐτυχισ...

Ἐκεῖνος. — Πῶδ λατρεμένη...

Ἐκεῖνη. — Ναι, πὺν λατρεμένη ἀπὸ μένα ! Ἡ βίλλα μας μὲ τοὺς κήπους καὶ τὴς ταράτσες τῆς... Τὴ στιγμὲς ἀλησμόνητες περάσαμε ἐκεῖ !... Ὑστερὰ ὁ γυρισμὸς μας στὸ Παρίσι μὲ τὸ μέγαρο στὰ Ἡλύσια πὺν μοῦ τοῖμασες...

Ἐκεῖνος. — Ναι, ἐκεῖνη τὴ χρυσὴ φωλιά...

Ἐκεῖνη. — Καὶ ἐκεῖ, ἐξακολουθήσαμε τὴ ζωῆ τοῦ ἔρωτος, τῶν φιλιῶν !... Καὶ ἔφαρνα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία ἡ φρικτὴ βραδυά...

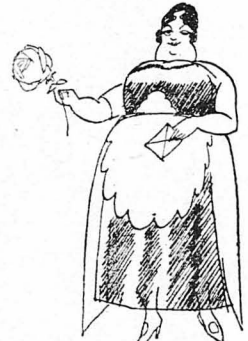
Ἐκεῖνος. — Ἡ βραδυά τῆς συμφορᾶς ! Ὑστερὰ ἀπὸ ἓνα δεῖπνο πὺν δώσαμε στους φίλους μας, τὸ τελευταῖο ! Ἦσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐξαιρετικὰ ὁμορφῆ. Σ' ἐλάτρευα... ἐκστατικό !... Ὑστερὰ... ἂ ! τὴ φρικτὴ στιγμὴ... τὰ χίλια σου, ἡ δὴμ σου μελάνιασαν... ἡ προσβολὴ τῆς παραλασίας... τὸ μπράτσο σου, τὸ λαυτρετὸ σου κορμί...

Ἐκεῖνη. — Παράλυτο γιὰ πάντα !

Ἐκεῖνος. — Μὴ τὸ λὲς αὐτὸ !...

Ἐκεῖνη. — Ναι, ναι... Ἡ θεῖα δίκη.
Ἐκεῖνος. — Δὲν εἶναι λοιπὸν δικαίωμα ὁ ἔρως ;
Ἐκεῖνη. — Ὅχι, ὅταν κανεῖς δὲν εἶναι ἐλεύθερος !... Ἄλλοι εἶναι δικαίωμα !... Ἐναν ἔρωτα σάν τὸ δικὸ μας δὲν τὸν συγχωροῦν ὁ ἄνθρωπος... καὶ τὸν τιμωρεῖ ὁ Θεός... Μιλῶ ἴσως μὲ πίκρα, δὲν πρέπει !... εἶμαι στὰ πρόθυρα ν' ἀποθάνω !
Ἐκεῖνος. — Ν' ἀποθάνῃς ;
Ἐκεῖνη. — Προτιμώτερο αὐτὸ ἢ νὰ ζῶ σακατίσσια καὶ νὰ χάσω σιγά-σιγά τὸν ἔρωτά σου !
Ἐκεῖνος. — Φαντάζεσαι ποτὲ ;
Ἐκεῖνη. — Ἄλλ' εἶναι μοιραῖο, Πέτρο. Εἶσαι καλὸς, ναι, μὰ στὸ τέλος θὰ μὲ βαρεθῆς μὲ τὴν ἀρρώστεια μου ἴσως μάλιστα ἀπὸ τὴν συλλογιέσαι !...
Ἐκεῖνος (χωρὶς ζωηρότητα). — Ὅχι... ὄχι... σὲ βεβαίω !
Ἐκεῖνη. — Τέλος πάντων. — Πὺν εἶμεθα τώρα ;
Ἐκεῖνος. — Νομίζω περάσαμε τὴ Λυῶνα.
Ἐκεῖνη. — Πότε βγαίνουμε ἀπ' αὐτὴ τὴν καταχνιά, ἀπ' αὐτὸ τὸ κρύο ;
Ἐκεῖνος (τῆς πιανεῖ τὸ χέρι καὶ παίζει ἀφηρημένα μὲ τὰ δάχτυλά τῆς τὰ φορτωμένα δαχτυλίδια—δὸρα δικὰ του). — Φοβοῦμαι ὅτι κουράζεσαι νὰ μιλήσ... Θέλεις νὰ κοιμηθῆς λίγο ;... (Ἀκολουθεῖ σιωπῆ, ἐνὸ τὸ τραῖνο προχωρεῖ ὀλοταχῶς στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας πὺν ἀρχίζει ν' ἀκλόνεται.)
Ἐκεῖνη. — Πέτρο ; δὲν σὲ βλέπω πιά !... Πέτρο ; Πὺν εἶσαι ;...
Ἐκεῖνος. — Ἐδῶ, ἀγάπη μου... σιμὰ σου.
Ἐκεῖνη. — Φοβοῦμαι !... Μὲ πῆρε λίγο ὁ ὕπνος... Τὴ συλλογιέσαι στὰ σκοτεινά ;
Ἐκεῖνος (μὲ ἐκπληξί). — Ἐγὼ ;... τίποτε...
Ἐκεῖνη. — Ναι, ναι, συλλογιέσαι, ἔρωτ τί... Εἶδα ἓνα φρι-τὸ ὄνειρο : γιὰτὶ αὐτὸ συλλογιέσαι.
Ἐκεῖνος. — Τί ;
Ἐκεῖνη. — Εἶδα ὅτι ἀπέθανα, καὶ ὅτι σὺ ἦσουν στὸ Παρίσι, στὸ σπίτι πὺν μοῦ χάρισες... Σ' ἔβλεπα μὲ τὴν γυναίκα σου, μὲ τὸ γυῖο σου... Σὲ εἶχαν συγχωρήσει...
Ἐκεῖνος. — Μὰ δὲν εἶν' ἀλήθεια, δὲν συλλογιέσαι...
Ἐκεῖνη. — Ὁρκίσου τὸ !
Ἐκεῖνος. — Σοῦ τό...
Ἐκεῖνη. — Ὅχι, ὄχι... μὴν ὀρκίζεσαι. Τὸ ξέρω, μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη.
Μὰ αἶργο σάν πεθᾶνο... Βλέπεις ; Σιωπᾶς.
Ἐκεῖνος. — Μὰ τί θέλεις νὰ εἰπῶ ; Ἡ ἴδια μὲ τὰ λόγια σου μοῦ ραγίζει τὴν καρδιά.
(Ἀνάβουν τὰ ἡλεκτροκᾶ, καὶ τὸ βαγόνι πλημμυρεῖ ἀπὸ φῶς. Οἱ ὑπῆρέτες φέρνουν καὶ ἄλλες λάμπες καὶ ἄνθη).
Ἐκεῖνος. — Νὰ φωνάξω τὸν Δονάτι ;
Ἐκεῖνη. — Ναι !...
(Στὸ διπλανὸ βαγόνι, ὁ Πέτρος πάει νὰ ζητήσῃ τὸ διάσημο μουσικὸ πὺν τὸν πῆραν μὲ ἀδρῶ πληρωμῆ, μὲ μὴν τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ μάγο δοξᾶν τοῦ ὁ ἄνακουφίση ὀλιγο τὴν ἀρρωστη. Μεσα στὸν κρότο τοῦ τραῖνου, ἀκούεται τὴν ὀλιγο τὸ βιολονισέλλο τοῦ Δονάτι πὺν παίζει τὸν «Βασιλῆα τῆς Θουῶλης» τοῦ Διάξ. Ἡ γλυκεῖα μελωδία φέρνει δάκρυα στὰ μάτια τῆς παρᾶλυτης).
Ἐκεῖνος. — Τὴ σύντομη πὺν εἶνε ἡ εὐτυχία ἀγάπη μου !
Ἐκεῖνη. — Φτωχὲ μου Πέτρο... εἶμεθα δυστυχεῖς...

(Ἐμπρὸς στὸ σταθμὸ 537, πὺν εἶναι φύλακας ὁ Μαριέ, τὸ τραῖνο πολυτελείας διαβαίνει ὀλοταχῶς).
Μαριέ (γυρίζοντις πίσω, ἀφοῦ ἀλλάξε τὴ γραμμῆ—στὴ γυναίκα του). — Λοιπὸν, Μάρθα, τὸ εἶδες τὸ βαγ-νι μὲ τὰ πολλὰ φῶτα ; Εἶχε μέσα λουλουδία, μουσικὴ !... Γλέντι πὺν ἔχουν στρωμένο ἐκεῖ μέσα !... Ἐτοῖ εἶναι !... Ὑτάρχουν καλότχοι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο !
Ἡ γυναίκα του (πὺν ἔχει πληθῶρα ὑγείας). — Καλότχοι ;...
Πὺν τὸ ξέρεις... Πὺν τὸ ξέρεις...
Michel Provins

Ἀγάπας ταξιδιάρικας, στὸ ρεῦμα τὸ θολὸ κι' ἐβούλιαξ ἡ βαρκουλα κι' ἔπεσαν στὸ γαλῶ...
Ἄλ. Πα ταδιαιμένης
Ποτὲ σὲ τίποτα γερὰ μὴ δένῃς τὴν καρδιά σου, γιὰτὶ τὸ πὺς θὰ ξεδεθῆς, σιμὰ ὕστερὰ στοχάσου
Σααδῆ

